La sobirania, entre ?algarabía? i ?quimera?.

Opinió | 25-09-2012 | 00:18

La carta que va adreçar el Rei Joan Carles I als espanyols a través del web de la Casa Reial resulta com a mínim absolutament antidemocràtica, i surt de les atribucions d'un monarca que és el cap d'un estat de la Unió Europea.

Una carta irrespectuosa feta en un to castís i en llenguatge de cacera -ves per on- que parla de "galgos y podencos" i qualifica la deriva majoritària de tot un poble de "quimera". Algú es podria imaginarla Reina d'Anglaterra escrivint una carta similar als britànics, i en referència a la possible independència d'Escòcia?

Aguirre va plegar i va ser taxativa en fer-ho. Sembla que fuig de la crema perquè es veu venir el que és inevitable en diversos fronts, mentre Rajoy es queda més sol que la una i posa cullerada titllant la gran manifestació de Barcelona de "algarabía", alhora que tanca la porta al Pacte Fiscal que li proposa Artur Mas, sense matisos i amb un caire maniqueu que és el que va fer perdre totes les altres colònies a l'Imperi espanyol. Tenen por de perdre aquest 20% del PIB que genera Catalunya, i se'ls nota, ja que si no fos així i amb la seva prepotència habitual, no ens dedicarien ni un paràgraf.

El cop de falç de Navarro al PSC ha servit per substituir els Nadal, Iceta i Bonet, per Xavier Sabaté, Jaume Collboni i Rocio Martínez-Sempere. Veurem què passa amb Ernest Maragall, i veurem què passa amb el propi PSC. Amb unes primàries encara per concretar, en les que de moment s'hi presenta una Montserrat Tura mal mirada i ja perdedora de les primàries que va disputar amb la línia oficial que presentava Hereu.

Al PSC, doncs, amb un possible avançament electoral per a la primavera, Pere Navarro comença el seu esprint per arribar a alguna banda amb espifiades de llibre com la el dia de la Festa de la Rosa del PSC a Gavà, on va afirmar que "Catalunya no era ni rica ni plena, sinó que era trista i pobra", la qual cosa ja li ha valgut respostes de retret per part del mateix Ernest Maragall, que, reitero, encara no sabem què passarà amb ell.

El cert és que Navarro i Rubalcaba neguen la possibilitat d'independència de Catalunya i si accepten eels resultats d'unes eleccions amb regust de sobiranisme, serà per l'evidència del fet, ja que ni tan sols accepten el Pacte Fiscal que proposa Artur Mas. I, clar, Navarro i Rubalcaba, o

viceversa, volen gent de la seva corda en aquest viatge. On va aquest PSC?, que fa quatre dies va canviar el seu logotip per un on hi resa 'Nou PSC'. On queda ara aquella novetat de només fa uns mesos? Tornen a parlar del federalisme, que saben que és impossible, perquè per federar-se, almenys han de ser dos, i aquí l'altra banda no en vol saber res. Ara però, en Rubalcaba es desperta i diu que si cal es canviarà la Constitució, alhora que reitera que s'ha d'anar cap al federalisme. No s'ho creu ni ell, però la qüestió és fer volar coloms, a veure si així algun independentista deixa de ser-ho, cosa absolutament improbable, ja que el flux més aviat va en direcció contraria.

Al Parlament de Catalunya el debat de Política General d'aquesta setmana que comença serà cabdal, i seria bo que el president de la Generalitat tingués una gran majoria al seu costat amb una voluntat d'unitat per aconseguir un front sobiranista sense embuts, que porti el país cap a la independència, la qual cosa potser serà complicada i per això mateix les formacions que es manifesten clarament a favor de l'estat propi haurien de tenir en compte que Catalunya està pel damunt dels interessos partidistes, ja que l'interès de tots els catalans depassa sobradament aquests interessos.

El millor, en aquest cas, són unes eleccions anticipades amb un programa comú i sobiranista, que parli clarament de la independència de Catalunya, ja que el referèndum corre el perill de no ser vinculant per no estar contemplat dins la legislació actual, que és, de moment, pel la que ens regim. Les eleccions són la millor praxi democràtica, i ningú no les pot qüestionar, per demòcrates i per lícites, ja que som a la UE, i aquesta defensa la democràcia i les decisions preses per sufragi.

Probablement i per primera vegada a la història els problemes i reivindicacions de Catalunya han agafat una dimensió internacional de gran abast. Avui es parla de Catalunya als principals diaris de tot el planeta, a les tertúlies dels mitjans i entre els particulars i la gent dels carrers. Un milió i mig de persones als carrers de la capital catalana més mig milió més a la resta del miler de pobles del país, no són cal "algarabía" ni estan embarcats en cap quimera.

El contrast de tot aquest moviment independentista majoritari és Escòcia, que sense fer cap mena de soroll mediàtic, ja té aprovat el seu referèndum i ningú no qüestiona que es portarà a terme, i mentre això passa, a l'Estat espanyol es segueixen vessant amenaces contra Catalunya, contra els catalans i s'atreveixen a advertir d'una intervenció armada amb les arengues de la por i els avisos de la pobresa i de la misèria en les quals quedaria immersa una Catalunya independent i desmembrada d'Espanya, fora de la UE i de la moneda única.

La diferència és que al Regne Unit del referèndum esocès se'n parla amb normalitat, i a Espanya, l'encara assentada tradició vuitcentista es trenca els vestits quan veu una nació com Catalunya, que considera de la seva propietat, demana el seu dret a autodeterminar-se i reclama poder tenir un estat propi dins els pobles lliures i sobirans que reconeix i acull l'ONU, i integrada dins la UE, de la qual n'és aportadora directa. I si Escòcia resulta independent després del seu referèndum, seguirà dins l'euro i del context europeu, ja que ningú no li negarà aquest dret, ni tan sols Espanya. Doncs Catalunya hi serà de la mateixa manera, per tenir les mateixes connotacions i el estar dins del mateix context.

Aquest és un gran moment per Catalunya, un dels millors de la seva història, si no és el millor. Un moment que els catalans no podem deixar passar perquè les circumstàncies que l'envolten són molt propícies i cal que les aprofitem. D'altra banda, el procés engegat ja no té volta enrere, perquè la gran majoria del poble català ja està conscienciat i preparat per fer camí fora de l'Estat espanyol, i aquesta gran majoria de persones difícilment acceptaran que el procés s'aturi, o que s'avorti des de la instància que sigui. Ara la ciutadania està implicada, compromesa, i té un projecte important i

molt engrescador, que cada dia guanya nous adeptes, i la gent ho veu i el procés es retroalimenta.

En aquest moment ja es reconeix d'una manera majoritària que la situació actual de Catalunya és pejorativa i complicada, i això té a veure amb un sentiment de greuge generalitzat envers el tracte que tradicionalment s'ha rebut d'Espanya com ara les retallades de l'Estatut el 2006, els impagaments reiterats de les partides econòmiques o portar l'Estatut al Tribunal Constitucional, com va fer aquest PP que ara tant reclama espanyolitat. En aquest aspecte s'han donat tot un seguit de menysteniments a les aspiracions catalanes que han fet forat (recordem els darrers menyspreus i retrets de presidents autonòmics, dirigents polítics espanyols o les amenaces i les lloances a Franco d'algun militar de la reserva o d'associacions d'aquests, que potser caldria que la UE comences a investigar i es pronunciés al respecte), i precisament a causa d'aquest seguit de greuges, la ciutadania catalana vol una alternativa.

El que no es pot oblidar de cap manera, és que les passes que es facin, que faci el Govern de Catalunya amb la correlació de forces de la resta dels partits i entitats, amb l'ANC al capdavant com a principal impulsora d'aquesta allau reivindicativa, han de ser passes molt afortunades, i pensades estrictament des del context democràtic. Com deia Artur Mas en explicar el lema del timó mariner que li va regalar el seu pare, cadrà tenir el cap fred i deixar de banda el cor calent, perquè Europa ens estarà observant, i el món sencer jutjant la nostra evolució. Ara, doncs, Mas presenta un lideratge moderat però ambiciós, que caldrà que segueixi en els mateixos termes per canviar l'estatus de Catalunya a mig termini, quan ja sap que Rajoy i el PP li han tancat les portes al Pacte Fiscal, i que no li queda altre remei que tirar pel camí del mig.

El que demana Catalunya és legítim, està recolzat majoritàriament des de la ciutadania i es peticiona des de la democràcia. I això, agradi o no a Espanya, si les urnes parlen i decideixen què vol una majoria d'aquest poble, ho haurà d'acceptar, perquè Espanya també és membre de la UE, i com a tal s'haurà d'acollir a la seva legislació i respectar-la en tots els aspectes.

Finalment, i pels que no vegin clar que la Catalunya independent romandrà dins la UE, dir-los que a la UE no li interessa de cap de les maneres que un país com el nostre, que és aportador net de fons es quedi fora. Ja que les organitzacions polítiques i econòmiques, sobretot aquestes, pensen amb el cap, i mai a través de les essències. I Catalunya és un contribuent net de la UE malgrat avui arraconar un dèficit, mentre que Espanya n'és un de deficitari des del mateix moment de la seva incorporació.

Certamant el nostre país arrencarà amb un dèficit acumulat de tots aquest anys de greuges de l'Estat espanyol en fiscalitat, però amb la capacitat de treball de les nostres empreses, indústries i dels nostres homes i dones, això no haurà de ser un problema no reparable a la volta de vuit o de anys, més si comencem un projecte nou, engrescador i esperançador. Per tant, que ningú no s'espanti perquè a Europa li interessa molt una nació que, com Catalunya, té el mateix PIB que Dinamarca, per exemple. Ras i curt: la UE necessita països que, com Catalunya no aniran a demanar rescats, sinó que aniran a aportar una bona part dels seus dividents com a estat membre, i per això ningú no ens farà marxar de la UE, i menys de l'euro.